

[Bottschalck-Hansen.]

ændringsforslag også imellem anden og tredje behandling. Vi, der var med til at gennemføre denne grundlovsændring, understregede udtrykkeligt, at man ikke på et tidligt tidspunkt skulle lægge sig fast på et standpunkt, når man ikke havde et andet-kammer at henvise sagerne til.

Så sagde hr. Bladt som et andet punkt — der var nemlig tre punkter — at det var urimeligt at fremsætte et ændringsforslag, når vi vidste, at ministeren ikke kunne acceptere det. Ja, det kunne da se sødt ud, hvis vi forlods skulle gå over og spørge på ministerbænkene, om ministrene nu også ville være villige til og sindede at acceptere vore ændringsforslag. Det kunne blive en køn gang labskovs, de love, vi serverede for befolkningen. Så ville det jo være ganske ligegyldigt, hvad man foreslog; hvis ministeren skulle bestemme det hele, var folketinget jo ganske overflødig.

Endelig for det tredje sagde hr. Bladt, at vi ikke var til stede i udvalget. Der synes jeg hr. Bladt skulle have udtalt, at vi udtrykkeligt havde sagt inden dette udvalgsmøde, at vi ikke kunne komme. Jeg havde udtrykkeligt betonet det over for udvalgsformanden, og det var jo også ganske ligegyldigt, om vi kom, for sagen kunne jo — og det var det, der var vor hensigt — komme til behandling i tinget inden nytår, således at tingets medlemmer kunne få lejlighed til at tilkendegive, om de var tilhængere af det ene eller det andet synspunkt; men jeg har en levende fornemmelse af, at man fra visse sider frygtede en afstemning, at man var bange for, at partigrupperne skulle gå i stykker og der skulle være en endog betragtelig tilslutning til mindretallets indstilling. Man hævdede, at det ikke kunne lade sig gøre.

I vor mindretalsudtalelse i betænkningen har vi kritiseret justitsministeren, og jeg synes, vi har gjort det med rette. Justitsministeriet rettede jo allerede i februar måned en henvendelse til fyrværkeribranchen, og den kunne passende have været fulgt op af et lovforslag, der kunne være fremsat allerede i forrige folketingssamling. Det er ikke sket. Dertil kommer, som hr. Ib Thyregod udtrykkeligt har fremhævet det, at justitsministeren under første behandling sagde, at han var sindet at fremme

sagen, således at lovforslaget kunne vedtages inden nytår. Nu siger ministeren i udvalget, at han ikke var vidende om, at det ikke kunne lade sig gøre, fordi erstatningsproblemet samtidig skulle løses. Ja men vi må da have lov at bebrejde justitsministeren, at han ikke forlods ved den slags ting, ved, hvad han udtaler sig om, også ved en første behandling af et lovforslag, som han har fremsat; det er jo ikke noget, vi er kommet med. Når justitsministeren siger dette, så må vi også tro, at der er realitet bag disse ord. I øvrigt behøver man vel ikke at falde omkuld, fordi løvkontoret nu hævder, at erstatningsproblemet — og der er jo tale om en billighedsretstatning — skulle løses nøjagtig i trit og takt og i tempo med det lovforslag, vi gennemfører om forbud. Vi har jo tidligere i det høje ting kunnet gennemføre lovforslag også meget hurtigt. Det vil måske også vise sig inden for en overskuelig tid, at det kan gå meget stærkt. Det kunne også være sket her, og jeg kan ikke se, og jeg føler mig ikke overbevist om, at erstatningsproblemet absolut skulle løses nøjagtig samtidig med, at man vedtog dette forbud, som vi gerne ville have skulle træde i kraft hurtigt.

Efter disse kritiske bemærkninger vil jeg gerne have lov til at takke justitsministeren for de bestræbelser, han udfoldede før jul og før nytår både i TV, i radio og i presse med at advare imod overdrevent nytårsskyderi. Jeg tror, de har båret frugt, og jeg tror, det har været værdifuldt; og det anerkender jeg selvfølgelig fuldt ud. Det vil jeg ikke fortie, når jeg samtidig fremsætter mine kritiske bemærkninger.

Da mit partis ordfører ikke er til stede — jeg har ikke talt på ordførerens vegne, men på egne vegne — kan jeg sige, at mit partis ordfører, som er medunderskriver på flertalsindstillingen, selvfølgelig kan tiltræde lovforslaget, og jeg vil også som mindretalsunderskriver sige, at jeg kan medvirke til lovforslagets fremme.

Svend Haugaard: Jeg finder ikke nogen grund til en meget lang debat om dette spørgsmål. Man kan jo undre sig over, at det kan ophidse så stærkt, men det kommer noget af, at sagen igennem pressen var pustet meget stærkt op. Visse dagblade